

A Küldetés

Ossian

A város felett lebegett, majd egy toronyra szállt,
meghajlott háttal, barázdált arccal,
ősz hajú angyal.
Már sejti rég, hogy céltalan,
ami célja még van, reménytelen,
mert az ember ilyen: embertelen...
Mégis, maga sem tudja, hogy mért, eljött valamiért
Mint éles kés, a szenvedés, hosszú ráncokat vés,
arcán a felhő, fájdalom-fákból végtelen erdő.
Bánat és bűn, láthatta: ezeréves társak,
hiába minden,
újjászületnek, feltámadnak.
Mégis, maga sem tudta, hogy mért, eljött valamiért.
Dolgok, 'mit néha senki sem ért, de tesszük valamiért.

Chorus:

Küldetés, könnyeinkből élő ezüst eső,
szavainkból ébredő erő.
Küldetés, sóhajtasunk sodró tavaszi szél,
arra biztat: aki meg nem áll, mindent elér...

Itt volt egy angyal, már messze jár,
nem történt semmi,
ez volt a dolga, és ő már tudta: ez volt a végső, utolsó útja..
. a búcsúja

Chorus